

תפ"ח (ירושלים) 30961-08-13 - מדינת ישראל נ' סולטן אבו חומוס

תפ"ח (ירושלים) 30961-08-13 - מדינת ישראל נ' סולטן אבו חומוס ואח' מחוזי ירושלים

תפ"ח (ירושלים) 30961-08-13

מדינת ישראל

ע"י עו"ד אילה גלברד-יעקב

נגד

1. סולטן אבו חומוס

ע"י עו"ד לאה צמל

2. מחמוד רג'בי

ע"י עו"ד מחמד חלאילה

3. אחמד עביד

ע"י עו"ד סאמר חג'אזי

בית המשפט המחוזי בירושלים

[09.03.2015]

כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופט רפי כרמל

כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו על-פי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות:

נאשם 1: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 1329(1) לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. נאשם זה צירף ביוזמתו שני תיקים נוספים והורשע בת"פ 11799-09-13 (מחוזי י-ם) בעבירות של חברות בארגון טרוריסטי לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור והתפרעות לפי סעיף 152 לחוק. בת"פ 40770-01-12 (שלום י-ם) הורשע בעבירות של ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות לפי סעיף 1274(1) + סעיף 25 לחוק והתפרעות לפי סעיף 152 לחוק. באשר לעונש המאשימה הגבילה עצמה לשמונה שנות מאסר ביחס לשלושת כתבי האישום, מאסר על-תנאי, פיצוי למתלונן ואילו ההגנה חופשית בטיעוניה.

נאשם 2: עבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 1329(1) + סעיף 31 לחוק. באשר לעונש הצדדים חופשיים בטיעוניהם.

נאשם 3: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק; שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק; החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק. באשר לעונש תגביל עצמה המאשימה לעשר שנות מאסר, מאסר על-תנאי ופיצוי למתלון ואילו ההגנה חופשית בטיעוניה.

ואלה המעשים: בתאריך 15.7.2013 עוכב נאשם 1 על-ידי השוטרים בשל חשד שהרים אבן במהלך התפרעות באזור שער שכם. למחרת, צום תשעה באב, לאחר ששמע על אירוע אתמול מנאשם 1, הגיע נאשם 3 ובידו סכין לאזור שער שכם על מנת לדקור יהודי אשר יקרה בדרכו. נאשם 3 יצר קשר עם נאשמים 1, 2 ושלושה אנשים נוספים. כל השישה ישבו על מדרגות באזור שער שכם, שאז הודיע נאשם 3 על כוונתו לפגוע במתנחל. נאשמים 1 ו-3 נפרדו מהחבורה, חיפשו קורבן, נאשם 1 שכנע את נאשם 3 לא לדקור חייל או שוטר מחשש שהם יירו. סמוך לשעה 20:45 הבחינו הנאשמים 1, 3 בשלושה עוברי אורח בעלי חזות חרדית. נאשם 3 ביקש מנאשם 2 לתצפת ולהתריע מפני כוחות הביטחון וביקש מנאשם 1 להצטרף לדקירת אחד היהודים. הנאשמים 1 ו-3 הלכו אחר המתלון, נאשם 3 התנפל עליו, דקר אותו מספר פעמים בפלג גופו העליון בכוונה לגרום לו חבלה חמורה. המתלון ניסה להתגונן ונדקר גם באמת ידו. שלושת הנאשמים נמלטו מהמקום ונסעו במונית לעיסאווייה, שם החליף נאשם 1 את בגדיו כדי להקשות על מציאתם. לאחר מכן נאשמים 1 ו-3 הסתפרו במספרה כדי לשנות את חזותם ולהקשות על איתורם וזיהויים. המתלון נפגע בחזהו, במותנו ובאמת ידו. נאשם 1 הודה כאמור במעשים נוספים: במהלך התפרעות בכפר עיסאווייה ביום 18.1.2012, בהיותו קטין, זרק אבנים לעבר שוטרים. נאשם 1 היה חבר בארגון "החזית העממית" ואף שימש ראש חוליה בתקופה שקדמה לחודש מאי 2012 והשתתף בפעילויות של הארגון, בין השאר בתהלוכה שהתקיימה בשיח' ג'ראח לתמיכה באסיר שובת רעב. כמו כן בשנת 2012 השתתף בהפרות סדר במהלכן יידו אבנים לעבר כוחות משטרה (התיק הנוסף של בית המשפט המחוזי).

תסקירי שירות המבחן

2. נאשם 1, סולטן אבו חומוס, יליד 28.7.1994, תושב עיסאווייה בירושלים, עבד בשיפוצים. בשנת 2012 היה במעצר בית עקב יידוי אבנים. הוא בן למשפחה גדולה החיה חיים רגילים. לא הורשע בעבר. בשירות המבחן צמצם את מעורבותו בתיק שלפניו באומרו שלא הייתה לו כוונה לפגוע במתלון ובמהלך כל האירועים רצה לעזוב אך חשש מתגובת חבריו שיראוהו כפחדן. אישר חברותו בארגון טרוריסטי וצמצם השתתפותו בהתפרעויות. מהתסקיר עולה עוד כי נאשם זה נתון להשפעות חיצוניות עם תחושות קיפוח ועל-כן צוין כי קיים סיכוי גבוה להישנות מעשים דומים. שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית והמליץ על ענישה מוחשית ומרתיעה.

נאשם 2, מחמוד רג'בי, יליד 11.6.1995, תושב עיסאווייה, עבד בעבודות מזדמנות, התקשה בתחום הלימודי ובעת מעצרו לומד קרוא וכתוב, בן למשפחה גדולה. בעבר הורשע בתקיפה סתם וריצה מאסר של שלושה חודשים. שירות המבחן התרשם כי נאשם זה נתון להשפעות חיצוניות, מתקשה ליטול אחריות, מציג עמדה מטשטשת ובשל סיכון להישנות המעשים באה המלצה על ענישה מוחשית ומרתיעה.

נאשם 3, אחמד עביד, יליד 11.5.1990, תושב עיסאווייה, סיים 9 שנות לימוד, אינו יודע קרוא וכתוב, עבד בעבודות מזדמנות, לחובתו 3 הרשעות קודמות בעניין סיכון אדם בנתיב תחבורה, השתתפות בהתפרעויות, צמצם את מעורבותו בעבירה שלפניו, בין השאר טען כי נפגע העבירה קיללו ולכן דקר אותו. שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנות המעשים ועל-כן ההמלצה על ענישה מוחשית ומציבת גבולות.

תסקיר נפגע עבירה

3. המתלונן, בן 34, נשוי ואב לארבעה ילדים, מוכר על-ידי הביטוח הלאומי כנפגע פעולות איבה בשיעור נכות 80%, אינו עובד, איבד תחושת ביטחון בסיסי בעצמו ובסובבים אותו ומלוות אותו תחושות חוסר ערך, בדידות, פחד. לפי תפסתו הוא הפך לשבר כלי. בזמנו התגייס לצבא, שירת שירות מלא, השלים בגרויות, למד לתואר ייעוץ חינוכי, לאחר מכן עבד ואחר כך למד בישיבה. מאז פגיעתו אינו עובד, חלש, סובל כאבים, מצולק, סובל מנזקים נפשיים, כל אלה מלווים באי שקט פסיכומוטורי קיצוני. בנוסף לטיפולים הפיסיים מקבל המתלונן טיפול נפשי ורגשי, הוא נפגש עם פסיכולוגית פעמיים בשבוע וכן נמצא במעקב פסיכיאטרי. עורכת התסקיר התרשמה כי בשל מצבו, אינו מסוגל כיום לחזור לתפקוד ולשגרת עבודה.

4. כראיות לעונש מטעם המאשימה, הוגשו גיליונות הרישום הפלילי של נאשמים 2-3 ובעניינו של נאשם 2 הוגש גזר דין בהליך אחר הכולל מאסר על תנאי בר הפעלה של שלושה חודשים.

5. כראיות לעונש מטעם נאשם 2, הוגשה אסופת אסמכתאות בתמיכה למצבו המנטלי. מסיכום הבדיקה הפסיכולוגית מיום 8.2.15, שנכתב על ידי ד"ר מסלאחה, עולה כי הנאשם מתפקד ברמה גבולית, מבין היטב את פשר מעשיו והשלכותיהן המעשיות והמשפטיות, אישיותו אינה בעלת פרופיל עברייני, בעל נטייה להיגרר אחרי אחר. מסגרת תומכת תעזור להגשים שאיפתו לנהל חיים נורמטיביים. כן הוגשה חוות הדעת הפסיכיאטרית ד"ר פרחאט אומימה מיום 5.6.07 המאבחנת תפקוד גבולי וממליצה על השמה במסגרת חוץ ביתית.

טענות המאשימה

6. ב"כ המאשימה עמדה על מהותו וחומרתו של האירוע. במדרג המעורבות, חלקו של נאשם 3 מרכזי בהיותו יוזם האירוע והדוקר. נאשם 1 הוא שותפו של נאשם 3, נטל חלק בתכנון ומנע התנגדות המתלונן. נאשם 2 מסייע. חלקו של כל אחד מהנאשמים באירוע בא לידי ביטוי בעבירות בהן הורשע והינו מהותי לענישתם. הסדר הטיעון מגלם את הודיית הנאשמים ובכללה החיסכון בזמן השיפוט והיעדר הצורך בהעדת העדים. מעשי הנאשמים גרמו לפגיעה קשה בערכים המוגנים של שלמות הגוף, ביטחון במרחב הציבורי והזכות לכבוד. המניע לפגיעה במתלונן בשל זהותו היהודית מקבל משקל רב בגזירת העונש. הענישה הנוהגת מחמירה בעבירות על רקע לאומני ובכללן עבירות כגון דא. הוצגה פסיקה תומכת. תסקיר נפגע העבירה מלמד על הנזק הרב שנגרם למתלונן, הוא מתקשה לתפקד בכל מישורי חייו ונושא עמו תחושות קשות, והנזק רחב ובכל תחום - הפיזי, הנפשי והכלכלי.

בעניינו של נאשם 3- בשים לב להיותו ההוגה, היוזם, המתכנן והדוקר, יש לקבוע מתחם ענישה של 10-15 שנות מאסר, כשהמאשימה הגבילה עצמה בהסדר הטיעון ל- 10 שנות מאסר. על העונש להלום את התכנון, הנסיעה, החיפוש אחר קורבן, החישוב המושכל בבחירת הקורבן והנזק שנגרם למתלונן. כן יש להלום את העבירות הנוספות בהן הורשע הנאשם. לזכותו הודייתו עובר לתחילת ההוכחות והחיסכון בזמן השיפוט. אין נסיבות אישיות המצדיקות הקלה בדין. לחובתו עבר פלילי בעבירות ביטחוניות. תסקיר שירות המבחן מלמד על עמדותיו הלאומניות, אי נטילת אחריות מלאה ועל סיכון גבוה להישנות המעשים. בנסיבות אלו, עתרה המאשימה לרף העליון של ההסדר - 10 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

בעניינו של נאשם 1- הנאשם היה שותף לתכנון ונטל חלק פעיל בהוצאתו לפועל, לרבות הדיפת המתלונן לאחר הפגיעה. צורפו בעניינו שני תיקים פליליים בעבירות של חברות בחזית העממית ותקיפת כוחות הביטחון. מתחם הענישה הראוי הינו 13-9 שנות מאסר, כשהמאשימה הגבילה עצמה בהסדר הטיעון ל-8 שנות מאסר. הנאשם ללא עבר פלילי. לזכותו יעמוד גילו הצעיר. מנגד, על העונש להלום את חומרת האירוע, העובדה שביצע מעשיו כשהליכים פליליים אחרים תלויים ועומדים בעניינו. תסקיר שירות המבחן מלמד כי הנאשם משליך את האחריות לאירוע על אחרים ונשקף ממנו סיכון גבוה להישנות המעשים. שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו. על הענישה בעניינו להיות מרתיעה. בנסיבות אלו, עתרה המאשימה לרף העליון של ההסדר - 8 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

בעניינו של נאשם 2- חלקו כמסייע. הנאשם, ממניע לאומני, נטל חלק בתכנון האירוע וסייע לנאשמים 1 ו-3 בכך ששימש תצפיתן, בידיעה כי יעשה שימוש בסכין לצורך פגיעה ביהודים. לזכותו הודייתו עובר לשמיעת הראיות. אין נסיבות חיים מקלות. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם 2 אינו נוטל אחריות מלאה על חלקו באירוע ואינו מבין את חומרת מעשיו. לחובתו הרשעה בעבירה של ניסיון תקיפה ומאסר על תנאי בר הפעלה. בנסיבות אלו, עתרה המאשימה להשית עליו עונש של 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

טענות באי-כוח הנאשמים

7. ב"כ נאשם 1 תיארה בפירוט את אירועי כתב האישום וטענה כי נאשם 1 פעל באופן הססני, ניסה לחמוק מתקיפת שוטר או חייל ואף הניא מכך את נאשם 3, לא היה מודע לתכנון "לפגוע במתנחל", נסע לירושלים בכדי "לעשות בעיות", כוונתו התגבשה רק ברגע האחרון כשנאשם 3 הורה לו להצטרף אליו. חלקו באירוע בדחיפת המתלונן שניסה לתפוס את נאשם 3 אשר דקר אותו. לאחר מכן, ברחו השלושה חזרה לעיסאווייה. הפגיעה במתלונן אינה חמורה, 4 דקירות פגעו באיברים לא חיוניים. ההשפעה על הסדר הציבורי אינה משמעותית, מדובר על העיר העתיקה בה מתהלכים חופשי אזרחים ותיירים בכל הגילאים, ללא כל תחושת חשש. הנזק הנטען למתלונן מוגזם ואינו מעוגן בראיות, כך למשל אין אסמכתא לתעסוקה עובר לאירוע, אין אסמכתאות לטיפול רפואי ומאחת התעודות הרפואיות עולה שמצבו טוב והרופא המליץ על הליכה. הנאשם 1 לקח אחריות מלאה על מעשיו, בתיק זה ובתיקים הנוספים שצירף. מדובר בבחור צעיר שעבד באופן קבוע עובר למעצרו ומעוניין לפתוח בעתיד חדש. תסקיר שירות המבחן מלמד על תפקוד תקין ונורמטיבי תוך גילוי אחריות כלפי משפחתו. לאור כל האמור לעיל, עתרה ב"כ נאשם 1 להשית עונש מאסר קצר הרחוק מהתקרה לפי הסדר הטיעון.

8. ב"כ נאשם 2 עמד על חלקו של מרשו באירוע וטען כי נאשם 2 לא ידע מלכתחילה על כוונת נאשם 3 לתקוף יהודי באמצעות סכין עד אשר במהלך האירוע הבחין בסכין. מה גם שעל פי כתב האישום, נאשם 3 ביקש מנאשם 2 לתצפת אך לא נטען כי בפועל כך עשה. למעשה חלקו של הנאשם באירוע בנוכחותו במקום ובשתיקתו. יש להשית על הנאשם עונש על פי עובדות כתב האישום בלבד. עמדתה העונשית של המאשימה מתייחסת למעשים החורגים מעובדות כתב האישום. במועד ביצוע העבירות היה הנאשם בן 18 וחודש, על סף קטינות והינו משתייך לקבוצת הצעירים-בגירים ויש לתת לכך את המשקל הראוי. התסקיר לאקוני. מדובר בנאשם אשר כוחותיו דלים ותפקודו גבולי. כך עולה גם מדיווח רפואי מגיל 12, בעקבותיו הומלץ על השמה חוץ ביתית. שירות המבחן לא מצליח להבין מהנאשם את חלקו באירוע ועל כן ייחסו לו חזרה מהודאתו. ב"כ נאשם 2 היה מעוניין להגיש אבחון פרטי אך שב"ס אישר למומחה ד"ר מסאלחה להיכנס לכותלי בית המעצר באיחור רב, ומפאת דוחק הזמנים, הגיש המומחה תרשומת בלבד. לדעתו המקצועית, הנאשם נעדר אישיות עבריינית, מסוגל לחוש אמפתיה אך נוח להיגרר אחרי אחרים. הנאשם חדור מוטיבציה שלא לשוב על מעשיו, מעוניין להינשא ומשפחתו תומכת בו אך להצלחתו נדרשת מסגרת טיפולית. שירות המבחן לא נענה לבקשתו לאתר עבורו מסגרת טיפולית הולמת. תסקיר נפגע העבירה בגדר עדות שמועה. אין חולק כי נגרם לו נזק אלא שאין אסמכתאות ואין כלים לבחון את היקפו. מדיניות הענישה בעבירות אלו מתונה ואין צורך להחמיר במקרי אלימות של ערבי כלפי יהודי. בענייננו יש להעניק משקל משמעותי לעקרון אחדות הענישה. בסופו של יום, נוכח גילו של הנאשם, חלקו בביצוע העבירה ואופק שיקומי, יש להעניק לו הזדמנות. הנאשם שווה בתנאי מעצר קשים למעלה משנה וחצי ויש להסתפק בתקופת מעצרו.

9. ב"כ נאשם 3 פתח והדגיש כי מתחם הענישה הראוי הינו הסדר הטיעון לעניין העונש הקובע מנעד של 0-10 שנות מאסר. האירוע בוצע לא תכנון מקדים, הכל התרחש בתקופת זמן קצרה, כוונת הנאשמים הייתה "לעשות בעיות" ולא לדקור אדם, הם אינם משתייכים לארגון טרור וביצעו מעשיהם שלא על רקע לאומני. הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה מתייחסת למניע לאומני ומכאן שאינה רלוונטית. העונש הראוי מצוי באמצע מתחם הענישה, הוגשה פסיקה בתמיכה לכך. תסקיר שירות המבחן מלמד על חרטת הנאשם על מה שעולל לעצמו ולמשפחתו ועל הבטחתו לבל ישוב על מעשיו ואין יסוד למסקנת קצינת המבחן לעניין הסיכוי להישנות העבירות. מדובר בנאשם שסיים 9 שנות לימוד, אינו יודע קרוא וכתוב, מילדותו עובד אצל מעסיקים יהודיים ללא כל בעיות ותלונות. עברו הפלילי מתייחס לתקופת קטינותו והעבירה האחרונה הינה משנת 2005 ועל כן אין לעברו משקל בגזירת עונשו. הנאשם עבד למחיית משפחתו, מעצרו הביא לפגיעה כלכלית קשה במשפחה והיווה עבורו גורם מרתיע. על בית המשפט להשית על הנאשם עונש מתוך ראייה שיקומית ולא למצות עמו את הדין. הרתעתו תושג באמצעות מאסר על תנאי לטווח ארוך. העונש ההולם את מעשיו אינו עולה על 4 שנות מאסר בפועל. תסקיר נפגע העבירה לא נתמך באסמכתאות ומהווה למעשה טיוטת כתב תביעה אזרחי.

דברי הנאשמים

נאשם 1 הוסיף שברצונו לפתוח דף חדש ולהתחתן, מקווה שלא ישוב לכלא.

נאשם 2 הוסיף שברצונו לפתוח דף חדש.

נאשם 3 הוסיף שקצינת המבחן שגתה ואין בכוונתו לשוב ולבצע מעשי עבירה.

דיון והכרעה

10. דקירתו של אדם ברחובות העיר מהווה פגיעה בערכים המוגנים של חיי אדם, שלמות הגוף, ביטחון הציבור והפרט וכבוד האדם. עבירות נוספות שביצע נאשם 1 פוגעות בסדר הציבורי, בביטחון ושלטון החוק.

בית המשפט העליון קרא להעביר מסר חד משמעי ונוקב של הרתעה מפני עבירות המבוצעות על רקע אידיאולוגי וביכר את שיקול ההרתעה על פני יתר שיקולי הענישה (ע"פ 3057/13 מדינת ישראל נ' פלוני וההפניות שם; עוד ראה ע"פ 2243/10 עאיד הייב נ' מדינת ישראל). הענישה הנוהגת מחמירה ובית המשפט העליון בע"פ 1725/06 קבע כי במעשי דקירה הבאים בגדר ניסיון רצח של אנשי כוחות הביטחון, ראוי לגזור שנות מאסר ארוכות אף על נאשמים צעירים (ע"פ 1725/06 טאראבין נ' מדינת ישראל). בפרשה זו אישר בית המשפט העליון עונש של 8 שנות מאסר על אישה שניסתה לדקור שוטר בהר הבית, ניסיון שהסתיים בחתך ביד. בית משפט זה בת"פ 15941-01-12 מדינת ישראל נ' בן עבאסי, קבע מתחם ענישה של 3-7 שנות מאסר בעבירה של ניסיון דקירה של איש כוחות הביטחון במחסום שהסתיים ללא פגיעות בגוף. המחוקק העמיד עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ודינו של מסייע מחצית מהעונש. בת"פ 49990-03-13 מדינת ישראל נ' בן עלי פראחן, קבע בית משפט זה מתחם ענישה של 2.5-4.5 שנות מאסר בגין מעשה סיוע לידידי בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון בהר הבית.

ב"כ נאשם 1 הציגה פסיקה התומכת בענישה של 5.5 שנות מאסר בעבירות שלחבלה בכוונה מחמירה, כך למשל בגין מעשה של דקירת יהודי בעיר העתיקה ופציעתו באופן שטחי, הוטלו במסגרת הסדר טיעון 5 שנות מאסר (ת"פ (י-ם) 39360-05-12); באירוע בו תקף נאשם קטין ערבי באמצעות מספרים קטין יהודי שקרא לעברו קריאות גזעניות כך שנגרם לו חתך עמוק בפנים ולאחר מכן שני חבריו של הנאשם המשיכו לתקוף את המתלונן עד למותו, הוטלו על הקטין 8 שנות מאסר (ת"פ (י-ם) 50476-02-11); במסכת עבירות שביצעו שני שוטרי משמר הגבול בתושבי חברון, לרבות הריגה וחבלה בכוונה מחמירה, הוטלו עונשים של 8.5 שנות מאסר על המבצע העיקרי ו- 5.5 שנות מאסר על נאשם שחלקו מצומצם יותר (ת"פ (י-ם) 157/03).

ב"כ נאשם 2 הציג פסיקה מקלה לנאשמים שביצעו בצוותא עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, בעיקר אנשי אכיפת החוק, ונגזרו עליהם עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ולכל היותר 28 חודשי מאסר בפועל, במקרה בו קופחו חיי אדם הוטלו 5.5 שנות מאסר בפועל.

ב"כ נאשם 3 הציג פסיקה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, בין על רקע לאומני ובין על רקע פלילי, בין באמצעות סכין ובין באמצעות כלי רכב, בגין הושתו עונשי מעשי מאסר לתקופה מקסימלית של 6.5 שנות מאסר (למשל- ת"פ (י-ם) 39360-05-12; ע"פ 8823/12; ע"פ 7002/09). בעבירות של הקמת חוליית טרור ומעשים רבים של יידידי בקבוקי תבערה ואבנים ומעשה של דקירת שני יהודים, הוטלו על המבצע העיקרי והיוזם 7 שנות מאסר, על הנאשם שהיה בין היוזמים והתוקפים אך לא הצליח לדקור 5 שנות מאסר על המסייעים 18 חודשי מאסר- כולם קטינים (ע"פ 7140/13). יתר הפסיקה התייחסה לעבירות שנסבותיהן קלות יותר ולא נגרם נזק משמעותי לגופו של אדם, כך למשל במעשים של תקיפה באמצעות בעיטה ללא נזק אקוטי לקורבן (ע"פ 5469/13) וכן בהנחת מטען חבלה שגרם לנזק רכוש בלבד (ת"פ 33546-03-13). בידידי בקבוקי תבערה עם נזק לרכוש בלבד וניסיון להניח מטען חבלה, הושתו 28 חודשי מאסר (ת"פ (י-ם) 41603-03-13), בניסיון לדקור מאבטח במחסום, הוטלו 40 חודשי מאסר (ת"פ (י-ם) 15941-01-12).

המאשימה הציגה פסיקה בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה התומכות בעונש מאסר של 9 שנים בגין דקירה שלא על רקע לאומני (ע"פ 2597/08); בגין מסכת של ניסיונות חוזרים ונשנים לביצוע פיגועים ודקירה של אזרח יהודי על רקע לאומני, הושתו 18 שנות מאסר (תפ"ח (ת"א) 37254-09-11); בגין יידוי אבנים בצוותא על ידי שוטר ודקירתו בידי השותף, הוטלו 8 שנות מאסר (ת"פ (ב"ש) 22951-08-11); בגין תקיפה דקירה על רקע סכסוך, הוטלו 10 שנות מאסר (ת"פ (ב"ש) 8082/08).

בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, קבע בית המשפט המחוזי בבאר שבע בת"פ 39860-03-10 מדינת ישראל נ' שלמה כהן, מתחם ענישה של 18-6 חודשי מאסר בגין כל עבירה של שיבוש מהלכי משפט. המציאות מלמדת כי עבירה זו מבוצעת בצלן של עבירות נוספות וקשה לבוד את המוץ מהתבן, על כן בגזירת עונשם של קטינים אין לנו אלא להקיש ממתחם הענישה שנקבע בעניינם של בגירים.

בעניינו של נאשם 1- באירועים של יידוי אבנים ננקטה ענישה מחמירה מתוך ההכרה בהיותה של האבן נשק פוגעני בעל פוטנציאל מסוכנות עד כדי גביית מחיר דמים (ע"פ 4400/13 טארק עבאסי נ' מדינת ישראל). עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופה של 20-6 חודשים הוטלו בגין אירוע בודד של יידוי אבנים (ראה למשל 1777/11 לעיל; וע"פ 2243/10 לעיל), על נאשמים קטינים נהגו להטיל עונשי מאסר בפועל לתקופות קצרות אם כי נקודת האיזון בגזר הדין נטתה לשיקומם. בעניינו אין נסיבות אישיות שיש בהן להטות את הכף וכל שכן אין אופק שיקומי. בעבירות של חברות בארגון טרור נקבע בעניינם של בגירים שעמדו בראש חוליה מתחם ענישה של 30-15 חודשי מאסר (ראה ת"פ (י-ם) 60494-05-12 מדינת ישראל נ' עלי מוסטפאי).

באשר לנסיבות ביצוע העבירות- דקירתו של יהודי באופן אקראי על רקע אידאולוגי כמעשה נקמה לאומני, וכל שכן בחבורה, מהווה עבירה חמורה. הנאשמים היו חדורי נקם ולא הייתה משמעות לזהותו של הקורבן מלבד היותו יהודי. משנה חומרה נודע לתכנון המוקדם של נאשם 3 וליוזמתו, בכך שהגה את רעיון הדקירה, הצטייד בסכין מבעוד מועד וקשר קשר לצורך הוצאתו לפועל. חומרה נוספת נעוצה בפועלם של נאשמים 1 ו-3 להסתיר את זהותם ולמנוע את תפיסתם בכף. המתלונן נדקר בפלג גופו העליון ובידיו כשניסה לסוכך על גופו, הפגיעה הותירה אותו נכה בגופו ובנפשו.

נאשם 1 היה פעיל בארגון טרור ועמד בראש חוליה שפעלה נגד בטחון המדינה. הנאשם לא רק שהעמיד עצמו לרשות ארגון הטרור אלא אף נטל תפקיד פעיל והנהיג חוליה בזרוע הצבאית. יידוי אבנים בהתפרעויות רבות משתתפים טומן בחובו אלמנט של התרסה כלפי שלטון החוק ועלול להביא להסלמת האלימות עד כדי פגיעות בגוף ובנפש. מתחם הענישה- מתחם הענישה באירוע הדקירה בעניינם של נאשמים 1, 3 הינו 11-6 שנות מאסר. באירוע של שיבוש הליכי המשפט בעניינו של נאשם 1, מתחם הענישה הינו 18-3 חודשי מאסר. מתחם הענישה באירוע הדקירה בעניינו של נאשם 2 הינו 5.5-3 שנות מאסר.

לנאשמים 1, 3 אין נסיבות אישיות מיוחדות המצדיקות חריגה מהמתחם. לנאשם 2 נסיבות אישיות מיוחדות בשל רמה אישית נמוכה. כמובן, יש ליתן משקל להודיית הנאשמים ולגילם הצעיר.

11. העונש ההולם את עניינו של נאשם 1 מצוי ברף גבוה של העונש המוסכם. הוא נטל חלק פעיל באירוע מתוכנן ואכזרי של חבלה בכוונה מחמירה על עובר אורח תמים שנפגע קשה, זאת מתוך מניעה לאומני ובחבורה. בנוסף לכך, ביצע עבירות נוספות בהן הודה, גם להם רקע וקשר ביטחוני. אנו גוזרים על נאשם זה העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל של 7 שנים מיום מעצרו 20.7.2013.
- ב. מאסר של 12 חודשים אותו ירצה אם במשך 3 שנים מיום שחרורו יעבור עבירת אלימות.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 15,000 ש"ח אשר ישולם לא יאוחר מיום 30.6.2015.
12. העונש ההולם את עניינו של נאשם 2 שונה משני חבריו, הן בשל היותו מסייע ותצפיתן והן בשל מצבו האישי ורמתו האישית הנמוכה. בעניינו יש להפעיל מאסר על-תנאי. אנו גוזרים על נאשם זה העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל של שנתיים וחצי.
- ב. הפעלת מאסר על-תנאי מתיק פלילי 3125-10-12 - שלושה חודשים.
- התנאי ירוצה במצטבר, כך שהנאשם 2 ירצה בסך הכל 32 חודשי מאסר מיום מעצרו 22.7.2013.
- ג. מאסר של 6 חודשים אותו ירצה אם במשך 3 שנים מיום שחרורו יעבור עבירת אלימות.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 5,000 ש"ח אשר ישולם לא יאוחר מיום 30.6.2015.
13. העונש ההולם את עניינו של נאשם 3 מצוי ברף הגבוה של העונש המוסכם. הנאשם יזם את האירוע, תכנן אותו, צרף אחרים, הביא הסכין ודקר את המתלונן מספר דקירות שהותירו אותו פגוע, פצוע ונכה. המניע לאומני, הביצוע אכזרי כלפי עובר דרך מזדמן ומקרי. אנו גוזרים על נאשם זה העונשים הבאים:
- א. מאסר בפועל של 9 שנים החל מיום מעצרו 28.7.2013.
- ב. מאסר של 12 חודשים אותו ירצה אם במשך 3 שנים מיום שחרורו יעבור עבירת אלימות.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 25,000 ש"ח אשר ישולם לא יאוחר מיום 30.6.2015.
- זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.
- ניתן היום, יח' באדר התשע"ה, 9 במרץ 2015, במעמד הצדדים.